పరదేశీ కథలు

– లలిత చిట్టె

లావణ్యకథ

బాజాభజంత్రీలు బాగా మ్రోగాయి. బంధువులందరూ బంతి భోజనాలు తిని "భోజనం చాలా బాగుంది" అంటూ సంతృప్తిగా తల ఊపారు. స్థితికి, స్తోమతకు తగినట్లుగా డబ్బు ఖర్చుపెట్టబడింది.

కట్నం అక్షరాలా ఆరులక్షల రూపాయలు, అమ్మాయికి అరవై తులాల బంగారం ఆనందంగా ఇచ్చారు. పెళ్ళికి అనుకున్న ఖర్చు అయిదు లక్షలు కానీ అనుకున్న దానికంటే ఎక్కువగా ఖర్చులు కావడంతో అదనంగా మరో రెండు లక్షలు చేబదులు తెచ్చి ఘనంగా జరపాల్సి వచ్చింది. లాంఛనాలు గొప్పగా జరపబడ్డాయి.

అమ్మాయి ఒక్కతే కూతురు కావడంతో ఖర్చుకు వెనుకాడలేదు పిల్ల తల్లితండ్రులు.

అందులోనూ అబ్బాయి కెమికల్ ఇంజనీరు. సంపన్న దేశమైన కువైటులో ఒక ఆయిల్ కంపెనీలో ఇంజనీరుగా పనిచేస్తున్నాడు. నెలకు నాలుగులక్షల జీతమట. ఇంకా ప్రమోషన్లు వచ్చి మరింత జీతాన్ని హోదాను తెచ్చుకునే అవకాశం ఉందంట. మరి పెళ్ళికొడుకు చదువును, ఉద్యోగాన్ని, సంపాదనను దృష్టిలో ఉంచుకుని కట్నం, ఇచ్చి మర్యాదలు తక్కువకాకుండా జరపాలి కదా? అమ్మాయి జీవితం సుఖంగా సంతోషంగా సాగిపోవాలంటే ఏదీ తక్కువ కాకుండా, తగినట్లుగా జరపాలి.

ఇంకా ఆడపడుచుకు యాభైవేలు కట్నం ఇచ్చి అత్తగారికి పట్టు చీరలు పెట్టి ఘనంగా మర్యాదలు జరిపేసి "హమ్మయ్య" అన్నీ సక్రమంగా, పద్ధతిగా చేసేసాం అంటూ గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు అమ్మాయి తల్లిదండ్రులు.

పెళ్ళికొడుకుకు ఒక్క చెడు అలవాటు కూడా లేదంట. సిగరెట్ కాల్చడం, మందు తాగడం లాంటివి అసలు తెలియదంట. అబ్బాయి ఆరడుగుల ఎత్తుతో, ఎక్సర్‌సైజ్ చేసిన ఒళ్ళుతో అందంగా ప్రభాస్‌లాగా కనిపిస్తున్నాడు. అతని పేరు కూడా ప్రభాకరే.

ఈ మధ్య రిలీజయిన సినిమా బాహుబలిని చూసిన అందరూ "ఏయ్ లావణ్యా నీ మొగుడు ప్రభాస్‌లాగా ఉన్నాడే, నువ్వు అదృష్టవంతురాలివి" అని ఆటపట్టిస్తున్నారు. మరి ఇంకేం? అంతకంటే ఏం కావాలి? అందానికి అందం, చదువుకు చదువు అన్నింటికీ మించిన సంపాదన.

అందుకే అమ్మాయిని ప్రేమగా చూసుకుంటే చాలు అనుకుని పెళ్ళికి బాగా ఖర్చుపెట్టారు అమ్మాయి తల్లితండ్రులు.

"డబ్బుదేముంది? ఈ రోజు ఖర్చుపెడతాం, రేపు సంపాదిస్తాం. ఒక్కగానొక్క కూతురు. ఆమెకి కాక ఎవరికి ఖర్చు పెడతాం?" అనుకుంటూ తృప్తి చెందారు వారు.

ఆ అమ్మాయి పేరు లావణ్య. పేరుకు తగ్గట్లే ఎంతో అందమైనది. చదువుకున్నది. తెల్లటి బట్టలతో, మెడలో పూలమాలలతో భర్త చిటికెన వేలుతో తన వేలుని కలిపి అతని వెనుక ఏడడుగులు కలిసి నడుస్తుంటే గాలిలో తేలిపోయింది లావణ్య.

పెళ్ళిలో కువైటులో కొన్న డైమండ్ నగల సెట్‌ను పెళ్ళికూతురికి బహుమతిగా వాళ్ళు ఇచ్చారు. అన్ని నగలు అత్తగారు లావణ్యకు బహూకరిస్తుంటే ఓర్వలేని అమ్మలక్కలు కొందరు అసూయతో మూతి విరిచారు. మంచి మనసుగల కొందరు పెద్దలు ఈడూజోడూ బాగుందని కలకాలం పిల్లాపాపలతో చల్లగా కాలాన్ని కలిసి గడపాలనీ ఆశీర్వదించారు.

ఎన్నో ఏళ్ళుగా, కొన్ని రోజులుగా ఎదురు చూసిన ఆ తంతు ముగిసింది. లావణ్యకు పెళ్ళయిపోయింది.

మొదటి రాత్రి. ప్రభాకర్‌ను తలచుకుంటుంటే లావణ్య మదిలో ఎన్నో మధురోహలు. కన్నెపిల్ల జీవితంలో మధురమైన జ్ఞాపకంగా మిగిలిపోయే మొదటిరాత్రి గురించి ఆమె అందంగా కలలు కంటోంది.

సాయంత్రమైంది. అభ్యంగన స్నానం ఆచరించి, పట్టువస్త్రాలు ధరించింది. స్నేహితురాళ్ళు అమర్చిన అలంకరణతో, తలలో వ్రేలాడదీసిన మల్లెపూల మాలలతో బుగ్గన దిద్దిన చిన్ని దిష్టి చుక్కతో అందంగా కనిపిస్తోంది లావణ్య. ప్రత్యేకమైన ఆ అలంకరణలో తనకు తానే క్రొత్తగా కనిపిస్తోంటే తడబడు అడుగులతో ప్రభాకర్ ఉన్న గదిలోకి ప్రవేశించింది. వెనుక ఆడవాళ్ళ నవ్వులతోపాటు గదితలుపులు కూడా మూసుకున్నాయి. స్వతహాగా కాస్త ధైర్యంగా ఉండే లావణ్య ఆ సమయంలో తెలియని కంగారుతో, సిగ్గుతో కలవరపడింది. పాలగ్లాసు చేతబట్టుకుని, తలవంచుకుని అక్కడే నిలబడింది. ప్రభాకర్ దగ్గరికి వస్తాడనీ తనను ప్రేమగా పలకరించి చేయి పట్టుకుని మంచం దగ్గరికి నడిపించి తీసుకెళతాడని ఆమె భావించింది.

ఒకటి.. రెండు...మూడు నిముషాలు అలా గడిచిపోయాయి. కానీ అతని అలికిడి లేదు. ఎక్కడ ఉన్నాడా! ఏంచేస్తున్నాడా అని తల ఎత్తి మంచం వైపు చూసింది లావణ్య.

వెల్లకిలా మంచంపై పడుకుని నుదుటి మీద చెయ్యి పెట్టుకుని దిగాలుగా సీలింగ్ వైపు చూస్తూ ఏదో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు ప్రభాకర్.

"అయ్యో ఏమయిందండి? అంత నీరసంగా కనిపిస్తున్నారు? ఆరోగ్యం బావుందా?" అంటూ కంగారుగా ప్రశ్నించింది ఆమె.

అప్పుడు కాస్త కదిలి తలతిప్పి ఇటు లావణ్యవైపు చూసాడు ప్రభాకర్. కళ్ళు ఎర్ర చింతనిప్పుల్లా ఉన్నాయి. దగ్గరికెళ్ళి నుదిటిపై చెయ్యి ఉంచి స్పర్శించాలని ఆరాటపడింది. కానీ ఇంకా వీడని బిడియంతో, క్రొత్తదనంతో రెండడుగుల దూరంలో నిలిచిపోయింది.

"డాక్టరును పిలవమంటారా?" అంది లావణ్య.

"వద్దులే, అవసరంలేదు. నువ్వు వెళ్ళి ఆ సోఫాలో పడుకో నా మనసు బాలేదు. ప్రొద్దుటివరకూ నన్ను డిస్టర్బ్ చేయకు" అని అటువైపు తిరిగి పడుకున్నాడు ప్రభాకర్.

మనసంతా కరిగి నీరయిపోయింది లావణ్యకు. ఎందుకో తెలియకుండానే కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఉదయం నుండీ అల్లరి మాటలతో ఆటపట్టించిన స్నేహితురాళ్ళు, వరసయిన అత్తగార్ల జోకులు గుర్తొచ్చాయి. మనసంతా చేదు తిన్నట్లయింది. ఇక ఏమీ మాట్లాడలేక వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చుంది. ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్లుగా కాసేపు అసహనంగా కదిలింది. కనీసం అతను మాట్లాడితే బాగుండు అనిపించింది. సోఫాలో పడుకుని నిద్రపోవాలని అనిపించలేదు. తలుపు తీసుకుని వెళ్ళి అమ్మ దగ్గర పడుకోవాలనిపించింది. తెలియని బాధను కలవరాన్ని అమ్మతో పంచుకుని ఓదార్పు పొందాలనిపించింది.

అప్పటికే దాదాపు పదిరోజులుగా పెళ్ళికూతురును చేసినప్పటినుండీ కంటినిండా నిద్రలేదు. అందుకే ఆ సోఫాలో కాకుండా వెళ్ళిపోయి అమ్మ దగ్గర పడుకోవాలనిపించి లేచి నిలబడి తలుపు తీయడానికి ప్రయత్నించింది.

"నువు బయటికి వెళ్ళాలని ప్రయత్నించకు. ఇపుడు నువు వెళితే అందరూ నిన్ను చూసి మన మధ్య ఏదో గొడవ జరిగిందనుకుంటారు. అందుకే ఈ రాత్రి నువు కామ్‌గా ఆ సోఫాలో పడుకో. రేపు మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు ప్రభాకర్.

అతని మాటలు లావణ్యకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి. మదిలో ఏదో సందేహాన్నీ, సంశయాన్నీ కలిగించాయి. ఇదేంటి ఎన్నో కలలు కన్న మొదటి రాత్రి ఇలా ఈ విధంగా గడవబోతోందా! అతని ప్రక్కన ఒదిగి పడుకుని కబుర్లు ఎన్నో కలబోసుకుని ఈ తొలి రాత్రిని, కాలాన్ని తీయగా గడపాలని ఎంత ఆశ పడింది. ఇంతకీ ఏం జరిగిందో? ఏదో పెద్ద సీరియస్ మేటరే అయివుంటుంది. తెల్లవారిన తరువాత రేపు తీరికగా అడిగి తెలుసుకుంటే సరిపోతుంది అనుకుంటూ దిగులుగా సోఫాలో కూర్చుని ఆలోచనలో పడిపోయింది లావణ్య. ఆ రాత్రి అలా గడిచిపోయింది.

ఆ సమయంలో ఆమెకు తెలియదు. అది మొదలు మాత్రమే అని దానికి ముగింపు లేదని? అంతవరకు సంతోషంగా ఉన్న ఆమె జీవితంలో కల్లోలం కలగబోతోందనీ లావణ్య ఊహించలేదు.

ఎప్పటిలా తెల్లవారింది. కళ్ళు తెరిచి చూసేటప్పటికి తను సోఫాలో ముడుచుకుని పడుకుని ఉంది. ప్రక్కనే ఉన్న బెడ్‌పైన ప్రభాకర్ ఆదమరచి నిద్రపోతున్నాడు. ముఖంలో రాత్రి కనిపించిన కలవరం ఇంకా అలాగే కనిపిస్తోంది.

"అదృష్టమంటే నీదేనే తల్లీ. మాకు మంచి అల్లుడు దొరికాడు. ఈడూ జోడూ బాగుందని అందరూ తెగమెచ్చుకుంటున్నారు" అంటూ లావణ్య బుగ్గల్ని ప్రేమగా పుణికింది తల్లి. ఏం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు లావణ్యకు. "ఇదిగో ఈ కాఫీ తీసుకెళ్ళి అల్లుడికి ఇవ్వమ్మా" అంటూ కప్పు చేతికి అందించింది తల్లి. కప్పు చేతపట్టుకుని తన గదిలోకి వచ్చి ప్రభాకర్ చేతికి అందించి, అతడు ఏమైనా చెపుతాడేమో అని అక్కడే నిలబడింది.

ఏదో సమస్యతో సతమతమవుతున్నట్లు విచారంగా కనిపించాడు అతడు. కాఫీ ఒక్క గుక్కలో తాగి ఖాళీ కప్పును ఆమెకు అందించాడు.

"ఈ రోజు మధ్యాహ్నమే నా ప్రయాణం. రాత్రికి కువైటు వెళ్ళే ఫ్లయిట్‌ను అందుకోవాలి. అర్జంటుగా నా బ్యాగును సర్దిపెట్టండి. నేను స్నానం చేసి తయారవుతాను" అంటూ లేచి బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

నిర్ఘాంతపోయింది లావణ్య. ప్లాను ప్రకారం వారం రోజులు ఉంటాడని తను ఇంట్లోవాళ్ళు భావించారు. కానీ పెళ్ళయిన మరుసటి రోజే కువైటుకు వెళ్ళిపోతానని అనడంతో ఏం జరిగిందో, అని భయపడింది లావణ్య. అతను చెప్పిన ప్రకారం అక్కడ నుండి వచ్చి అతని బట్టలు, వస్తువులు బ్యాగులో సర్దడం మొదలు పెట్టింది.

ఎందుకు అల్లుడు అంత సడన్‌గా కువైటుకు తిరిగి వెళ్ళాలి అనుకుంటున్నాడో అర్థంకాక తమలో తాము మథన పడ్డారు లావణ్య అమ్మా నాన్నలు. అల్లుడే చెపుతాడని ఎదురు చూసారు. కానీ అతడు కారణం చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోయాడు. వెళుతూ ఒకే మాట "నెలరోజుల్లోపల నీకు వీసా పంపిస్తాను. నువు కువైటుకు రావడానికి రెడీగా ఉండు" అని చెప్పి కారెక్కి చక్కాపోయాడు.

ప్రభాకర్ ధోరణి అర్థంకాక క్రుంగిపోయింది లావణ్య. కూతురి ముఖంలో కదలాడిన బాధను గమనించిన ఆమె తల్లితండ్రులు భవిష్యత్తును తలచి దిగులుపడ్డారు.

ఆ మధ్యలో రెండుసార్లు మాత్రమే ఫోను చేసాడు ప్రభాకర్. ఏదో ప్రాజెక్టు వర్క్‌తో తను చాలా బిజీగా ఉన్నట్లు లావణ్య వీసా తయారవుతున్నట్లుగా చెప్పాడు. ఆ మాత్రానికే లావణ్య తల్లిదండ్రులు సంతోషించారు. అన్నట్లుగానే నెలరోజులు దాటకముందే ఫామిలీ వీసా తయారుచేసి కొరియర్‌లో పంపించాడు ప్రభాకర్. వీసాను చూసి కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకుంది లావణ్య. అన్ని ఫార్మాలిటీస్ తొందరగా

పూర్తి చేసుకుని టిక్కెట్టు కొనుక్కుని ప్రభాస్‌లా కనిపించే ప్రభాకర్‌ను తలచుకుంటూ ఎన్నో ఆశలతో కువైటుకు వెళ్ళే ఫ్లయిట్ ఎక్కింది లావణ్య.

మూడు గదుల ఫ్లాట్ అది. అందులో రెండు గదులు ప్రభాకర్‌వి. ఇంకో గదిలో సంధ్య అనే ఆవిడ ఉంటోంది. వయసులో ప్రభాకర్ కంటే నాలుగేళ్ళు పెద్దదే అయి ఉంటుంది. కంబైన్డ్ హాలు, కిచెను. కువైటులో ఇంటి అద్దెలు చాలా ఎక్కువగా ఆకాశాన్ని అంటేలా ఉంటాయి కాబట్టి ఇండియా కరెన్సీతో పోలిస్తే చాలా గొప్ప విషయమే. హాలు, కిచెను కంబైన్డ్ అయినా, తమ బాత్‌రూము బెడ్‌రూములోనే ఉండి అటాచ్డ్ కావడంతో హాపీగా ఫీల్ అయ్యింది లావణ్య. ముందుగా ఒక గదిలోనే ఉండేవాడిననీ ఇపుడు లావణ్య రావడంతో ఇంకో గదిని ఖాళీ చేయించి మరీ తమకోసం తీసుకున్నాననీ గొప్పగా చెప్పాడు ప్రభాకర్. అలాగా అన్నట్లు తల ఊపింది లావణ్య.

"ఈవిడే సంధ్య. చాలా మంచిది. నా మంచి చెడ్డలన్నీ ఈవిడే చూసుకుంటుంది. ఆర్నెల్ల క్రితం జ్వరం వచ్చి పైకి లేవలేకపోతే తనే దగ్గరుండి జ్వరం తగ్గేవరకు అన్ని సేవలు చేసింది. వంట కూడా చాలా రుచిగా చేస్తుంది. నన్ను వండుకోనివ్వదు. తనే వేళకు వండి వడ్డిస్తుంది. ఏ పని చేసినా చక్కగా, అందంగా, పొందికగా చేస్తుంది. తను పాటలు కూడా తీయగా పాడుతుంది తెలుసా? చాలా టాలెంటెడ్" మెరుస్తున్న కళ్ళతో సంతోషంగా సంధ్య గురించి చెప్పుకు పోతున్నాడు ప్రభాకర్.

వింటున్న లావణ్య మనస్సుకు అతని మాటలు, సంధ్య గురించిన పొగడ్తలు అస్సలు నచ్చలేదు. బలవంతంగా నవ్వును మొహంలోకి తెచ్చుకుని అతని మాటలకు ఊ కొట్టింది. ప్రభాకర్ మాటలు విని పొంగిపోతూ ప్రక్కనే వున్న సంధ్య గర్వంతో ఓరచూపులు చూస్తూ లావణ్య ముఖంలో కలిగే మార్పులను గమనిస్తూ నవ్వుతోంది. ఎందుకో ఆమె నవ్వు కృత్రిమంగా అనిపించి అస్సలు నచ్చలేదు లావణ్యకి. చెప్పలేనంత బాధ, హృదయంలోకి ప్రవేశించింది.

సంధ్యతో ప్రభాకర్ ప్రవర్తించే తీరు ఎందుకో అసహజంగా అనిపించింది. వాళ్ళిద్దరూ చాలా క్లోజ్‌గా మసలుతున్నట్లు మాటలాడుకుంటున్నట్లు తెలుస్తోంది. లోపల్లోపలే మధనపడిపోతోంది లావణ్య.

ఒక రోజు సాయంత్రం రావడమే నీరసంగా ఇంటికి వచ్చాడు ప్రభాకర్.

"ఏమయిందండీ? అలా ఉన్నారు? ఆరోగ్యం బాగుందా?" అంటూ కంగారుగా ప్రశ్నించింది లావణ్య.

"తలనొప్పిగా ఉంది" అన్నాడు ప్రభాకర్ కణతలు చేత్తో నొక్కుకుంటూ.

"అయ్యో ముఖం అంతా వాడిపోయింది. నుదుట జండూబామ్ రాస్తాను. అలాగే టీ చేసి పట్టుకొస్తాను. టాబ్లెట్ ఏమయినా వేసుకుంటారా?" అంటూ కంగారు పడిపోయింది లావణ్య. జండూబామ్ అతని చేతికి అందించి తొందరగా వంటింట్లోకి పరిగెత్తింది టీ చేయడానికి.

వేడి వేడి టీ కప్పులో పోసుకుని ఐదు నిముషాల్లో హాల్లోకి తిరిగివచ్చింది.

తల పట్టుకుని హాల్లోని సోఫాలో కూర్చుని ఉన్న ప్రభాకర్ అక్కడలేడు. టీ కప్పు టేబుల్‌పై ఉంచి ఎక్కడికి వెళ్ళాడా అనుకుంటూ బాత్‌రూములోనూ బయట బాల్కనీలోనూ తిరిగి చూసింది. ఎక్కడా కనిపించలేదు. ఇంతలోపల ఎక్కడికి వెళ్ళాడబ్బా అనుకుంటూ. ప్రక్కనే వున్న సంధ్య గదివైపు నడిచింది. గుమ్మంలోకి అడుగుపెట్టగానే అక్కడ కనిపించిన దృశ్యం చూసి మ్రాన్పడిపోయింది. చలనం మరిచిన బొమ్మలా అక్కడే నిలబడిపోయింది. ఎదురుగా మంచం పైన .... సంధ్య ఒడిలో తలపెట్టుకుని పడుకుని ఉన్నాడు ప్రభాకర్. అతడి నుదిటిపై జండూబామ్‌ను రాస్తూ.. ప్రేమగా మర్దన చేస్తూ ఉంది సంధ్య.

చూడకూడని దృశ్యాన్ని కళ్ళతో చూస్తున్నట్లుగా విలవిలలాడిపోయింది లావణ్య. ఇంతలో సంధ్య లావణ్యను చూడనే చూసింది.

"అక్కడే నిలబడిపోయావేం? లోపలికిరా. ప్రభాకర్‌కి ఎప్పుడు తలనొప్పి వచ్చినా ఇలాగే నా ఒళ్ళో తలపెట్టి పడుకుని జండుబామ్ రాయించుకుంటాడు. వెంటనే తగ్గిపోతుంది అంటాడు. ముందు కూడా ఒకసారి ఒళ్ళు తెలియనంత జ్వరం వస్తే వారం రోజులయినా తగ్గలేదు. రోజూ తడిబట్టతో వళ్ళంతా తుడిచి వేళకు వేడి వేడి చారన్నం తినిపించి శ్రద్ధగా టాబ్లెట్స్ వేస్తేనే గానీ... ఆ జ్వరం తగ్గలేదు తెలుసా? ప్రభాకర్ చాలా సున్నితమైన వాడు బాగా కేర్ తీసుకోవాలి" అంటూ మురిపెంగా ప్రభాకర్ ముఖంలోకి చూసింది. అతడు సంధ్య మాటలకి చిరునవ్వు నవ్వాడు. మెరుస్తున్న కళ్ళతో చిరునవ్వుతో ప్రభాకర్ గురించి చెపుతూ ఉంటే వింటున్న లావణ్యకు కంపరం కలిగింది. వారి పద్ధతి అసహ్యంగా అనిపించింది. తను కువైటుకు వచ్చి పదిహేనురోజులు దాటింది. ఇంతవరకు ఏరోజు కూడా ప్రేమగా మాట్లాడింది లేదు. బెడ్‌పైన కూడా అంటీముట్టనట్లుగా ఏదో కాలాన్ని అలా ఆసక్తి లేకుండా గడపడానికి కారణం ఇదా? పెళ్ళయిన మొదటి రాత్రి నిస్సారంగా గడవడానికి మరుసటి రోజే ప్రయాణమై కువైటుకు వెళ్ళిపోవడానికి కూడా ఇదే కారణమా?

పరాయివారితో, బయటివారితో ప్రవర్తించినట్లుగా తనతో అతను ప్రవర్తిస్తున్నది ఇందుకే కాబోలు. ఈవిడ అన్ని విషయాలు పట్టించుకుని ఇతన్ని ఇంత బాగా చూసుకుంటుంటే ఇక ఇతనికి పెళ్ళాం అవసరం ఏముంటుంది? మరి ఇంతమాత్రానికి ఎందుకు ఈయన పెళ్ళి చేసుకోవడం? ఈవిడతోనే కాలాన్ని గడపొచ్చుకదా? దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది వరదలా. వెంటనే అక్కడనుండి గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగివచ్చి తన బెడ్‌పై పడుకుంది. ఏడుస్తూ ఎపుడు నిద్రలోకి జారుకుందో ఆమెకే తెలియలేదు.

దాదాపు మధ్య రాత్రిలో ప్రభాకర్ వచ్చి తన పక్కన పడుకున్నట్లుగా ఆమెకు తెలిసింది. కానీ అతన్ని పలకరించలేదు. అతనితో మాట్లాడాలనిపించలేదు.

తెల్లవారగానే యధావిధిగా తయారయి ఆఫీసుకు బయలుదేరాడు ప్రభాకర్. యాంత్రికంగా అన్ని పనులూ చేసి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ అందించి లంచ్‌బాక్స్ సర్ది చేతికందించింది లావణ్య. ఆమె మూడ్‌ను అతను గమనించే స్థితిలో లేడు. హుషారుగా ఈలవేసుకుంటూ సాక్స్, షూస్ వేసుకుంటున్నాడు. ఇంతలో సంధ్య హాల్లోకి వచ్చి ప్రభాకర్ దగ్గరగా ఎదురుగా నిలబడి "ఉండు నీవు టై సరిగా కట్టుకోలేదు. సరిచేస్తాను" అంటూ మెడచుట్టూ చేతులు పోనిచ్చి షర్ట్ కాలర్ క్రిందనుండి టైని సర్ది కళ్ళలోకి చూస్తూ అలాగే ఎదురుగా నిలబడింది. ప్రభాకర్ తన్మయత్వంతో ఆమె కళ్ళల్లోకి చూసి మైమరచిపోతున్నాడు. అక్కడే లావణ్య ఉందన్న స్పృహ కూడా ఇద్దరికీ కలగలేదు.

ఇన్ని రోజులూ ఓపిక పట్టిన లావణ్యకు సహనం హద్దులు దాటింది. వెళ్ళి ఇద్దరి మధ్యా నిలబడి సంధ్య భుజం పట్టి పక్కకి లాగి "ఇంతకీ మీ ఇద్దరి మధ్యా ఉన్న సంబంధం ఏమిటి? భార్యనైన నన్ను లెక్కచేయకుండా పట్టించుకోకుండా ఇంత దగ్గరగా ఉండటం ఏమిటి? నాకు అర్థం కావడంలేదు" అంది ఆవేశంగా.

ప్రభాకర్ కోపంగా దగ్గరికి వచ్చి ఉరిమి చూస్తూ చెయ్యెత్తి లావణ్య చెంప మీద దెబ్బ కొట్టాడు. పుట్టి బుద్ధి ఎరిగిన నాటినుండీ ఎవరి దగ్గరా దెబ్బ తినని లావణ్యకు ఒక క్షణం ఏం జరిగిందో అర్థం కాలేదు. ఇంకా అయోమయంలో ఉండగానే.

"నీ హద్దుల్లో నువు ఉండు. ఇది ఏంటి? ఎందుకు? అని ప్రశ్నించే ధైర్యం చేయకు. మాది ఆరేళ్ళ స్నేహం తెలుసా? ఒకేచోట కలిసి ఉండి కష్టసుఖాలు కలబోసుకున్న వాళ్ళం. పెళ్ళాం అయినంత మాత్రాన మా సంబంధాన్ని నువు అర్థం చేసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు" అన్నాడు ఆవేశంగా ప్రభాకర్.

అతడి మాటలు మెదడులోకి ఇంకిపోతుంటే అక్కడ నిలబడి ఉండటం అసాధ్యమైపోయి లోపలికి తన రూములోకి వచ్చేసింది లావణ్య. ఇదంతా నిజం అనుకుంటే నమ్మబుద్ధికావడంలేదు. కన్న కలలన్నీ కల్లలై పోయాయా? ఆశలన్నీ ఆవిరైపోయాయా? జీవితం ఈ ఎడారిలా మారిపోయిందా? "మేడ్ ఫర్ ఈజ్ అదర్"లా ఉన్నారని కామెంట్ చేసిన బంధువులూ బాహుబలిలోని ప్రభాస్‌లా ఉన్నాడు

అదృష్టమంటే నీదేనే అంటూ ఆటపట్టించిన స్నేహితురాళ్ళు వరుసగా గుర్తొచ్చారు. తనపై ఆశలు పెట్టుకున్న అమ్మా నాన్నలు తన సుఖం కోసం ఎంతో కష్టపడి డబ్బు చేర్చి పెట్టి కట్నం ఇచ్చి వైభవంగా పెళ్ళి చేసారు. ఇపుడు ఇక్కడ జరుగుతున్న సంఘర్షణ గురించి తెలిస్తే ఎంత బాధ పడతారో కదా!

ఇపుడే తొందరపడి వారికి ఈ విషయం తెలియనివ్వకూడదు. కొన్నిరోజులు ఓపికగా వెయిట్ చెయ్యాలి. ప్రభాకర్‌ని సంధ్యకి దూరం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించాలి. ఎలాగైనా ప్రభాకర్ హృదయాన్ని మార్చి తనను ప్రేమించేటట్లు చేసుకోవాలి అని నిర్ణయించుకుంది లావణ్య.

రోజురోజుకీ వారిద్దరి ప్రవర్తనా శృతిమించుతోంది. లావణ్య ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ప్రభాకర్‌లో కొంచెమయినా మార్పు రావడంలేదు. స్త్రీ హృదయం ఎంతో సున్నితమైంది. తన భర్త పరాయి స్త్రీతో సన్నిహితంగా ఉంటే చూసి సహించి భరించే శక్తి ఆమెకు లేకపోయింది. లావణ్య ఏమీ అనడంలేదని వాళ్ళిద్దరూ ఆమె ముందే ఇష్టమొచ్చినట్లు ప్రవర్తించేవారు. ఒక మధ్యరాత్రిలో ఎందుకో మెలుకువ వచ్చింది లావణ్యకు. ప్రక్కన బెడ్‌పై ప్రభాకర్ లేడు. మెల్లగా బయటకు వచ్చి సంధ్య గదివైపు వెళ్ళి కిటికీలోనుండి లోపలికి చూసింది. ఆమె అనుమానం నిజమే. తను ఉండాల్సిన స్థానంలో సంధ్య ఉంది. వాళ్ళిద్దరూ ప్రపంచాన్ని మరిచి మరోలోకంలో విహరిస్తున్నారు.

కంటితో చూసిన దృశ్యాన్ని తలచి మనసు, భగ్గుమంటోంది. ఒక స్త్రీకి ఇంతకంటే శిక్ష మరొకటి ఏముంటుంది? తన జీవితం నిస్సారంగా, ఎడారిలా ఎందుకు మారింది? తను చేసిన పొరపాటు ఏమిటి? ఇక చూస్తూ ఊరుకుండలేకపోయింది లావణ్య. గట్టిగా తలుపులు బాదింది. లోపల ఆనందంగా వళ్ళు మరిచిపోయిన స్థితిలో వున్న ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడ్డారు. సంధ్య వచ్చి తలుపుతీసింది. బయట ఉన్న లావణ్యను చూసి "ఏంటీ?" అంది విసుగ్గా.

"ఏంటీ? అని నిన్ను నేను అడగాలి. మీరు చేస్తున్న పని ఏమిటి?" అంది లావణ్య.

ఇంతలో ప్రభాకర్ ముందుకు వచ్చాడు. లావణ్యను జుట్టు పట్టుకుని లాక్కుంటూ తీసుకెళ్ళి బెడ్‌రూంలోని మంచంపై పడేశాడు. "నువ్వు ఉండాల్సింది ఇక్కడ. అక్కడికి వచ్చి మమ్మల్ని ప్రశ్నలు వేసి డిస్టబ్ చేయడానికి కాదు. నీ స్థితి ఏమిటో గ్రహించుకుని మెలిగితే నీ ఒంటికి మంచిది. లేదంటే నేను నీ సంగతి తేలుస్తాను. ఒళ్ళు దగ్గర పెట్టుకుని భయంతో బ్రతుకు" అని బెదిరించి మరలా సంధ్య గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. అప్పటినుండీ ప్రతిరాత్రి సంధ్య దగ్గరికే వెళ్ళి పడుకోవడం ప్రారంభించాడు.

ఆ రోజు ఇక ఆఖరిప్రయత్నంగ ప్రభాకర్ అటు డ్యూటీకి వెళ్ళగానే సంధ్య దగ్గరికి వెళ్ళి చేతులు జోడించి "దయచేసి నా భర్తను వదిలేయండి. ఇది మంచి పద్ధతి కాదు. అన్యాయంగా, అక్రమంగా శరీరకార్యాలు చేయడం మంచిదికాదు. మీకాళ్ళు పట్టుకుంటాను నామీద దయవుంచి ప్రభాకర్‌ని వదిలేయండి" అంటూ ప్రాధేయపడింది లావణ్య.

"హు" అంటూ వంకర నవ్వు నవ్వి కాళ్ళతో లావణ్యను విదిలించి కొట్టింది సంధ్య.

"జీవితంలో నా ప్రాణం వుండగా ప్రభాకర్‌ని వదిలేదిలేదు. నా భర్త, పిల్లల్ని ఇండియాలో వదిలేసి ఇక్కడ నేను కేవలం ప్రభాకర్ కోసమే ఉంటున్నాను. ప్రభాకర్ అంటే అంత పిచ్చి నాకు. నువ్వు కూడా జీవితాంతం ఇలా పడి ఉండాల్సిందే ఇక ఎక్కువగా వేరే ఏమీ ఆశించకు. నీకు మంచిది కాదు" హెచ్చరించింది సంధ్య.

అంతే ఇక లాభం లేదని నిశ్చయించుకుంది లావణ్య. ప్రభాకర్ ప్రవర్తన అతడి స్వభావం అసహ్యాన్ని కలిగించాయి లావణ్యకు. ఇక కాలాన్ని వ్యర్థం చేయడం అనవసరం అనిపించింది.

మరుసటి రోజు రాత్రి యధావిధిగా సంధ్య దగ్గరికి వెళ్ళిపోయాడు ప్రభాకర్. ఆరోజు భోజనం కూడా సంధ్య దగ్గరే తిన్నాడు. హృదయం కోపంతో భగ్గుమంటోంది. వీళ్ళకి తగిన శాస్తి చెయ్యాలి. నైతిక విలువలు మరచి బరితెగించి ఇలాంటి పనులు చేస్తున్నారు. బాగా ఆలోచించి ఫోను చేతిలోకి తీసుకుంది లావణ్య.

బయట ఎవరో గట్టిగా ఆపకుండా తలుపులు బాదడంతో లోపల ఉన్న ఇద్దరు కూడా లావణ్య తమను డిస్టర్బ్ చేస్తోంది అనుకున్నారు. లావణ్యను పట్టుకుని చంపేద్దామా అన్నంత కోపం వచ్చింది ప్రభాకర్‌కి. ఎలాంటి స్థితిలో ఉన్నారో అలాగే లేచి, కనీసం బట్టలయినా వంటినిండా చుట్టుకోకుండా కోపంగా తలుపు తీసారు.

తలుపు తీసి ఎదురుగా ఉన్నది ఎవరో గమనించగానే నోట్లో తడి ఆరిపోయింది. వంటిపైన బట్టలు కూడా సరిగా లేవన్న స్పృహ అపుడు కలిగింది వాళ్ళకి. సిగ్గుతో లోపలికి పరిగెత్తారు ఇద్దరూ.

అక్రమ సంబంధం కలిగి ఉన్నందుకు పోలీసులు ఇద్దర్నీ అరెస్టు చేసారు. అవసరమైనవి సర్దుకుని లావణ్య ఇండియా ఫ్లయిట్ ఎక్కింది. కనీసపు మానవతా విలువలు, సంస్కారం, సభ్యత కరువైన వారిద్దరికీ సరైన గుణపాఠం చెప్పగలిగానన్న తృప్తి లావణ్యకు కలిగింది. ఇక డైవోర్స్ కోసం, ఇండియా కోర్టులో అప్లై చెయ్యడమే మిగిలింది.

ఒక్కోసారి జీవితాల్లో ఇలాంటి సంఘటనలు జరుగుతూ ఉంటాయి. వాటినుండి బయటపడి క్రొత్తజీవితం కోసం ఎదురుచూడటమే ఆశావహదృక్పథం. పడిపోయిన చోటు నుండి తిరిగి లేచి గమ్యం వైపు అడుగులు వేయడమే మనిషి కర్తవ్యం.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments